

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Polemica

Burghaber, Adam

Fribvrgi Helvetiorvm, 1678

XXVI. Utrum D. Petro aliquis in Pontificatu successerit continuè debuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72462](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72462)

rum Suffraganeorum, peculiariter suam Archidiaeceseos & proprium Episcopatum habet procurandum.

XXXI. Respon. 2. ad rationem. Negando consequentiam. Nam, etsi extra controversiam sit apud Catholicos, Petrum potestate, Paulum sapientiâ & rerum pro Christo & Ecclesia gestarum gloriâ excellere, adhuc tamen potest ignorari, uter illorum absolutè in iudicio DEI præstet, majorique ac sublimiori gloriâ substantiali in Beatitudine fulgeat. In cultu autem Sanctorum Ecclesia non attendit præminentiam superioritatis præcisè, imò neque gratiæ & gloriæ præcellentiam, sed utilitatis, quam attulerunt posteris. Unde forsân factum, quod Imago Pauli plus omnibus pro Ecclesia laborantis in antiquis sigillis, quibus diplomata Pontificum signantur, reperiatur à dextris: Imago verò Petri à Sinistris. Etsi alij æquè probabiliter velint, id ideo factum, quod olim ex duobus incedentibus Senior & honoratior ad lavam esset: junior autem latus ei dextrum clauderet in signum obsequij, de quo videri possunt Arriaga loc. cit. n. 31. & Bellarm. lib. 1. de Pontif. cap. 27.

XXXII. Respon. 3. ad confirmationem. Divisio ista non est jurisdictionis, sed provinciarum ad commodiorem Evangelij prædicationem, & ut Petrus præcipuè in Judæorum, Paulus in Gentilium conversionem incumbere; manente interim penes utrumque jure tam his, quam illis prædicandi. Ad id, quod ex Actor. 10. adjicitur, dicimus, Petrum non habuisse ignorantiam illam, sed revelationem de linteo eidem factam fuisse, tum ut aperit sciret, jam adesse tempus prædicandi Gentibus Evangelium, tum ut alijs facilius & efficacius responderet, si quando aliqui ex Judaismo conversi illum reprehensuri idcirco essent, cujus reprehensionis authorem fuisse Cherinthum, antequam in apertam hæresin erumperet, notavit Epiphanius hæresi 28.

XXXIII. Error tertius. Jacobum fuisse supra Petrum, & non huic, sed illi Principatum esse commissum. Ita Hailbrunner lib. cit. pag. 269. & alij Prædicantes moderni in suis libris. Probant tum ex Actis Apostol. 15. ubi non Petrus, sed Jacobus præsedet, & sententiam decisivam tulit. tum ex D. Chryso. qui hom. 33. de S. Jacobo Apostolo scribit: *Huic enim Principatus erat commissus*. Error iste planè peculiaris est, ipsique contrarius Sectarijs; si enim omnes Apostoli fuerunt pares, ut illi pro aris & focis contendunt, quomodo Jacobus fuit supra Petrum & cæteros? S. Petrum in Concilio Hierosolymitano præsedisse, colligitur ex eo, quod primus sententiam tulerit, cui omnes acquieverunt, ut attestatur S. Hieronymus in epist. ad Augustin. 11. ubi recitatis verbis Petri ex cap. 15. cit. à v. 7. subjungit: *Tacuit autem omnis multitudo, & in sententiam ejus Jacobus Apostolus & omnes simul presbyteri transierunt*; quamvis aliqualis directio etiam Jacobo relicta fuerit, ut mox dicemus. Si igitur Petrus non fuit Caput, cur primus loquitur in illo loco, ubi alius nempe Jacobus fuit Episcopus? & ubi alij Seniores illo fuerunt præsentibus? Signum hoc esse altioris potestatis, indicat Chryso. hom. 3. in Acta sic scribens: *Quam est fervidus, quam agnoscat creditum sibi à Christo gregem! quam in hoc choro Princeps est!* Unde jam apparet vanitas argumentorum in oppositum.

XXXIV. Respon. ad 1. probationem negan-

do, Jacobum præsedisse in Concilio Hierosolymitano, licet habuerit suffragium decisivum; etenim tale omnes Apostoli habuerunt, quemadmodum omnes etiam Episcopi in Concilijs habent & usurpant absquè ullo Papalis Primatus præjudicio. Itaque neque Petrus, Paulus, Barnabas, neque Jacobus solus sed simul omnes Apostoli & Discipuli sua vota decisiva dederunt, sub quorum omnium nomine decretum est factum v. 23. *Apostoli & Seniores Fratres his, qui sunt Antiochia &c.* nullâ Petri peculiari factâ mentione, quia prædictum decretum nomine totius Concilij fuit editum.

XXXV. Ad 2. itidem negando, Chryso. mum superiorem potestatem Jacobo, quam Petro attribuisse; quamvis enim scribat, Jacobo Principatum fuisse commissum, per hoc tamen nihil intelligit aliud, quam à Petro aliquam directionem hujus Concilij fuisse oblatam Jacobo, qui etiam juxta sententiam S. Chryso. mi Episcopi Hierosolymitano fuit à Petro creatus. *Quod si quis percontaretur*, inquit S. Pater homil. ult. in Joan. *quomodo Jacobus Sedem Hierosolymis acceperit? respondeo hunc Petrum totius orbis Magistrum constituisse. Quare nihil primatus Petri per Jacobum fuit demptum; sed Petrus, postquam per primum votum, cui nemo se opponebat, factis supremam suam auctoritatem ostendit, deinde Jacobo veluti Episcopo Hierosolymitano ultimam conclusionem, imò & decisionem reliquit. Talem & quidem ab ipso Petro non minus, quam Episcopatum Hierosolymitanum Jacobo commissum Principatum intelligit Chryso. stomus, sicut mox in sequentibus verbis indicat: *Nihil Joannes hic, nihil alij Apostoli loquuntur, sed silent, & non indignantur, adeo pura à vana gloria erat illorum anima.* Ex quibus apparet, Petrum honoris & amoris ergâ Jacobo tanquam Episcopo Hierosolymitano aliqualem Concilij directionem reliquisse.*

CONTROVERSIA XXV.

UTRUM D. PETRO ALIQUIS
in Pontificatu successerit, & succedere
continûe debuerit?

Constitutis ijs, quæ ad D. Petri Primatum asserendum spectant, ad ea procedimus, quæ ad Successores in eodem Primatu pertinent. Et licet hoc ex dictis & communi fere omnium sensu perspicuum sit, suas tamen hæretici huic luci obtendunt tenebras, quas dissipare oportet.

PARS PRIOR

DOCTRINÆ CATHOLICORUM.

I. **D**octrina prima. D. Petro aliquis successit, & continûe succedere debuit. Definiri hæc doctrina in Concilio Constantiensi Sess. 15. & tradita fuit à Patribus, quos fusè adducunt alij, nobis sufficiant isti. D. Chryso. stomus lib. 2. de Sacerdot. circa

circa princip. alludens ad illa verba Christi ad Petrum, *pasce oves meas: quoniam, inquit, de causa ille sanguinem effudit suum? certe ut pecudes eas acquireret, quarum curam tum Petro, tum Successoribus committeret.* S. Leo serm. 2. de Anniversario Assumptionis suae ad Pontificatum sic ait: *manet dispositio veritatis, & D. Petrus in accepta fortitudine Petri perseverans suscepta Ecclesia gubernacula non reliquit; perseverat scil. Petrus, & vivit in successoribus suis.* Et Philippus Presbyter in Concilio Ephesino Tom. 2. c. 16. ita loquitur: *Nulli dubium, imò saeculis omnibus notum est, S. Petrum Apostolorum Principem & Caput, Ecclesia Catholica Fundamentum per Successores suos hucusq; semper vivere, semperq; victurum esse. Hujus igitur Ordinis Successor Papa Coelestinus nos ad hanc Synodum misit. Simili modo scribens S. Chrysostomus in epist. quae Concilio Chalcedonensi praepositur, hortatur Eutychetem haereticum ad obedientiam Leoni Papae in materia fidei potissimum praestandam: Hortamur, inquit, te ut ijs, quae à Beatissimo Papa Romanae civitatis scripta sunt, obedienter attendas. Quoniam B. Petrus, qui in prima sede vivit, & praesidet, praestat quaerentibus fidei veritatem. Eadem doctrina suadet hoc fundamentali discursu. Si potestas Pontificia S. Petro collata debet esse perpetua, tunc S. Petrus debet habere continuos Successores. Atqui verum est Antecedens. Ergo & consequens. Sequela Majoris per se liquet; siquidem Petrus jam pridem mortuus non potest illo munere fungi. Ergo debet habere Successores, sicut in simili de Leviticis Sacerdotibus ait Paulus Hebr. 7. v. 23. *Plures facti sunt Sacerdotes, idcirco quod morte prohiberentur permanere.* Probatur Min. Quamdiu manet necessitas, ob quam Christus Ecclesiam suam diligit, ut sponsam, nequidquam ei necessarium patitur deesse iuxta illud *Jsaiae 5. v. 4. quid ultra debui facere vineae meae, & non feci.* Atqui illa necessitas semper durat, quia necessitas, ob quam Christus instituit Pontificatum, fuit conservanda fidei unitas, quae semper manet, imò indies augetur, cum semper plures & peiores haeretici exurgant. Ergo & potestas semper duret.*

II. Confirmatur 1. Quamdiu durat Ecclesia, tamdiu durare debet ejus fundamentum. Sed Ecclesia perpetuo durat juxta illud Danielis 2. v. 44. *fuscitabit DEUS caeli regnum, quod in aeternum non dissipabitur, & ipsum stabit in aeternum.* Ubi loquitur Propheta de regno Christi, quod est Ecclesia, ut patet ex antecedentibus. Ergo & fundamentum hujus scil. Petrus semper durare debet, non quidem in propria Persona, quae fuit mortalis, sed in Successoribus. Confirmatur 2. Ex figura Veteris Testamenti. Nam in Synagoga semper ac perpetua successione unus aliquis erat summus Pontifex, qui summam potestate in Spiritualibus praesert, eamq; gubernaret. Ergo multo magis tribuendum Ecclesiae.

III. Caeterum Romani Pontifices Petro succedentes non sunt Successores Christi, sed tantum Vicarii, sicut & Petrus fuit. Nam qui successorem habet, officium deserit, & in alterum transfert, Christus autem non deposuit curam Ecclesiae, sed semper illam gubernat partim per seipsum immediate, partim per suos Vicarios. Unde D. Augustinus tract. 50. in Joannem prope finem: *secundum praesentiam, inquit, Majestatis semper habemus Christum: secundum praesentiam vero carnis recte dictum est Discipulis: me autem non semper habebitis; habuit enim illum Ecclesia secundum praesentiam carnis pau-*

cis diebus: modo fide tenet, oculis non videt. Petrus quoque duplicem habuit potestatem sibi à Christo concessam; unam Apostolicam cum caeteris Apostolis communem: alteram propriam, jurisdictionem scil. Pontificalem. In priori nemo illi successit, quantumvis adhuc Pontifices dicantur Apostolici propter similitudinem cum Apostolis in universitate jurisdictionis supra universum mundum. De posteriori locuti sumus; pro qua expressius declaranda sit.

IV. Doctrina Secunda. D. Petro in Pontificatu & universalis Ecclesiae potestate ac jurisdictione semper etiam aliquis successit, & quidem ex instituto Christi & jure divino; quidquid sit de ratione successionis, num ad istum potius, quam illum spectet, de quo in controver. sequenti. Probatur 1. ex S. Script. non quidem per textum expressum sed evidentem illationem. Nam cum Christus ipse instituerit in Petro Pontificatum duraturum usque ad finem mundi, ut fieri oportuisse recens in priore doctrina ostendimus, hoc ipso voluit successionem in eodem Pontificatu fieri, & potestatem Pontificiam concedere legitimo Successori, quisquis ille fuerit. Ad haec non tantum credenda sunt, quae expressè habentur in Scriptura, sed etiam, quae luculenter inde deducuntur: aut ex Traditione in Ecclesia custodiuntur, sicut evidenter ex verbis Christi, *Tu es Petrus, id est, solidus in fide: & super hanc Petram &c.* Item illa: *confirmate fratres tuos.* Et: *pasce oves meas* colligitur successio in Pontificatu Petri, eademq; ex Traditione in Ecclesia custoditur. Unde

V. Probatur 2. ex Patribus. Nam omnes, quotquot nobis seriem & successionem Romanorum Pontificum scripto reliquerunt, primo loco S. Petrum ponunt. Sunt autem isti, Irenaeus adversus haereses cap. 3. Tertullianus adversus Marcionem Lib. 3. cap. 9. Cyprianus epist. 55. ad Cornelium Papam. Optatus Milevitanus lib. 2. contra Parmenianum. Ambrosius Serm. 11. qui est de mirabilibus. Hieronymus in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum, Item epist. 57. ad Damasum. Augustinus, qui cap. 4. tractatus illius, quem scripsit contra Epistolam Fundamenti Manichaei inter vincula Sacra, quibus in gremio Ecclesiae Catholicae tenebatur, commemorat etiam continuam successionem Sacerdotum summorum: *Tenet me, inquit, in Ecclesia Catholica gremio ab ipsa Sede Apostoli, cui pascebas oves suas post resurrectionem Dominus commendavit usq; ad presentem Episcopum successio Sacerdotum.* Et tursus epist. 165. ad Gerosum sic scribit: *Si ordo Episcoporum sibi succedentium considerandus est, quanto certius & verè salubriter ab ipso Petro numeramus, cui totius Ecclesiae figuram gerenti Dominus ait, supra hanc Petram edificabo Ecclesiam meam; Petro enim successit Linus, Lino Clemens, Clementi Anacleus, Anacleto Evaristus &c.* Videantur DD. à Walsenburch Tom. 2. fol. 631. ubi hanc D. Augustini Auctoritatem urgent contra Crocium. Plures alios Patres eorumque verba expressa adducunt Card. Bellarminus Lib. 2. de Rom. Pontif. à cap. 12. Jodocus Coccinus in suo Thesauro Lib. 7. art. 5. & alij. Ego ex ipsorum testimonijs in rem praesentem sic argumentor: Si verum est, quod allegati Patres de S. Petro attestantur, sequitur luculenter, Petrum Ecclesiae universae summum Pontificem fuisse, in eodemq; Pontificatu Successores habuisse. Sed extra omnem controversiam est, quod praedicti Patres affirmant. Ergo &c.

VI. Pro-

VI. Probatur 3. ratione. Si D. Petrus in Ecclesia Christi habuit primam Sedem seu Cathedram summam, tunc iste fuit primus ac summus Pontifex, & in hoc Pontificatu illi successerunt, quicumque in eadem Sede seu Cathedra successerunt. Sed Petrus ex communi omnium Patrum attestazione in Ecclesia Christi habuit primam Sedem seu Cathedram summam. Ergo & ipse fuit summus Pontifex Ecclesie, & in hoc Pontificatu successerunt, quicumque in eadem illa Sede & Cathedra successerunt. Major patet à paritate. Sic enim, quia Cæsar Octavianus Augustus in Romano Imperio Thronum Imperialem habuit, fuit & ipse Imperator, & in hac suprema Imperatoria dignitate successerunt, quicumque in illo Throno Imperiali successerunt. Minor constat vel ex illis Tertulliani loc. cit. notissimis versibus.

Hæc Cathedra Petrus, quæ federat ipse, locatum

Maxima Roma Linum primum confidere iussit.

Post quem Cletus & ipse gregem suscepit Oviliis.

VII. Ecce Petro primo attribuitur Sedes & Cathedra Episcopalis, & in eadem alios successisse dicitur, & ab omnibus Fidelibus creditur. Idipsum clarissime exprimit Optatus Milevitanus in cit. lib. 2. cont. Parmenianum hæc verbis: *Si ignoras, disce &c. In urbe Roma Petro primo Cathedram Episcopalem esse collocatam, in qua sederit omnium Apostolorum Caput Petrus. Inde & Cephas appellatus est, in quo Cathedra unitas ab omnibus servaretur. Ne ceteri Apostoli singulas sibi quisque defenderent, ut iam schismaticus & peccator esset, qui contra singularem Cathedram alteram collocaret. Ergo Cathedra unica, qua est prima de dotibus, sedet Petrus. Cui successit Linus &c. Damasus Sircius hodie, qui noster est Socius, cum quo totus Orbis commercio Formatarum in una communionis Societate concordat. Similia habent alij Patres locis supra citatis. Ex quibus apertissime habetur 1. D. Petrum habuisse Cathedram Episcopalem & fuisse Episcopum. 2. Hanc cathedram fuisse singularem, unicam (cui omnes aliæ erant subordinatæ) ac supremam. 3. in eadem Sede ac Cathedra Episcopali & universali cum summa potestate successisse Linum, Clerum, Clementem & alios ex alijs usq; ad Modernum Papam Innocentium XI. Atque hos omnes veros fuisse Episcopos Sumos, quibus cum totus Orbis in una communionis Societate concordat. Videatur Forer in Antiquo Papatu, ubi Lib. 5. cap. 16. à num. 27. allata Optati verba pluribus explicat & urget contra Molinæum.*

PARS POSTERIOR.

ERRORES HAERETICORUM.

VIII. **E**rror Primus. S. Petro nullus unquam legitime successit, licet multi pro talibus Successoribus se gesserint. Ita Sectarij tam confertim, quam pertinaciter, ut videre est apud Gerhardum Lutheranum Lib. 2. part. 1. fol. 468. & Amesium Calvinistam Tom. 1. fol. 168. post Wiclephum, cujus error 27. erat: *Non est scintilla apparentia, quod oporteat esse in Spiritualibus unum Caput regens Ecclesiam, quod semper cum ipsa Ecclesia militante conversetur & conservetur; qui error fuit damnatus in Concilio Constantiensi Sess. 15. citata. Probant Novatores hunc suum errorem 1. In Sac. Scriptu-*

ra nulla fit mentio successione Petri. 2. Si Petro aliquis successisset, utique unus ex Apostolis successisset cæteris dignior. Sed nullus Apostolorum successit Petro, ut etiam fatentur Catholici. Ergo &c. 3. Intra centum annos post Petrum nullus legitur aliquam jurisdictionem in totum orbem exercuisse. Ergo nullus in universali potestate successit Petro. 4. Prophetæ etiam fuerunt propter Ecclesiam, & Ecclesia non minùs nunc eget varijs prophetijs, quam olim; hæc tamen prophetia non fuit continuata. 5. Petrus habuit potestatem faciendi miracula, eijciendi dæmonia, linguis loquendi novis: item ut Epistolæ illius partes essent Scripturæ Canonicae. Ergo ista quoque Successori convenirent. 6. Epistolæ Decretales Summorum Pontificum in primis tribus sæculis rejiciuntur ab ipsis Cardinalibus Bellarmino & Baronio. Ergo illis trecentis primis annis, inquit Molinæus Lib. 3. cap. 3. fol. 313. Episcopus Romanus non fuit Ecclesie Universalis Caput. 7. Circa mortem, corpus, & ossa Petri Romæ asserta variant Scriptores &c.

IX. Errorem istum supra jam satis rejecimus. Nam certum est, Pontificem esse propter Ecclesiam: non Ecclesiam propter Pontificem. Atqui Ecclesia non minùs nunc eget uno Pontifice & supremo Rectore, quam tempore Apostolorum, imò verò etiam magis. Ergo moriente Petro non debuit interire supremus Receptoratus (qui non in Petri commodum, sed in Ecclesie utilitatem institutus erat) sed permanere, dum ipsa Ecclesia manet. Nec mirum, Sectarios adeo rotos in eo esse, ut successione Romanorum Pontificum in Sede D. Petri tollant; quia haud obscure inde advertunt tam Sectarum suarum obscuritatem, quam Ecclesie Catholice claritatem. Unde Epiphanius post enumeratos Romanos Pontifices: *nec quis, inquit, mvetur, quod tam exactè singula recensamus; per hæc enim claritas ostenditur. Jrenæus quoque Lib. 3. c. 3. postquam exactè enumeravit Romanos Pontifices à Petro ad Eleutherium, addit, per hanc successione confundi hereticos. Argumenta Adversariorum ex dictis facile refelluntur; ut tamen singulis clarè satisfiat.*

X. Respon. ad 1. Successionem in Monarchia Ecclesiastica Petri esse ex jure divino, & Christi instituto, eamque evidenter colligi ex Sac. Scriptura supra jam diximus. Adde Ecclesiam esse unum Corpus, & suum quoddam Caput hic in terris habere præter Christum, ut patet ex 1. Cor. 12. Ubi, postquam dixit Apostolus, Ecclesiam esse unum Corpus, subiecit v. 21. *non potest Caput dicere pedibus, non estis mihi necessarij;* quod certè non convenit Christo; ipse enim potest omnibus nobis dicere, *non estis mihi necessarij.* Nullum autem Caput aliud assignari potest præter Petrum: nec moriente Petro Corpus Ecclesie manere debet sine Capite. Aliquis ergo Petro succedat, necesse est. Ad 2. Apostolos multis de causis non fuisse Petro subrogatos. 1. quia moriente Petro pauci supererant. 2. quia superstites valde senes & decrepiti fuerunt, ut tam laborioso officio non possent diu fungi. 3. quia procul aberant Romæ, ubi oportebat Episcopum residere. 4. ne Pontificatus confunderetur cum Apostolatu, & ille putaretur idem esse cum isto; quæ ultima ratio in primis rem suadere videtur. Ad 3. negando assumptum, quod prorsus falsum est; constat enim ex antiquis Patribus & Historicis, primos Petri successores Li-

res Linum & Clementem multos Episcopos alijs Provincijs proposuisse, qui est manifestus actus Pontificalis. Unde Baronius ad an. Christi 80. bene scribit, ex eo, quod Linus Petri primus successor ordinari tam Diaconos & Presbyteros, qui Romanæ Ecclesiæ usui essent, quam Episcopos, qui in diversas orbis Provincias mitterentur, per spicuum fieri, muneris fuisse Romanorum Pontificum, non solum Urbis, sed & Orbis totius Ecclesiæ consulere. Ad 4. hoc esse merum effugium, & tam ineptum; ut ejus pudeat Amesium; quis enim sapiens donum Prophetiæ unquam habuit tanquam ordinarium Ecclesiæ ministerium præter hunc Sœmiatorem? Ad 5. isthæc non requiri ad potestatem illam Pastoris universalis; ut sic, in qua sola Romanus Pontifex Petro succedit: requirebantur autem eadem in primis illis Ecclesiæ plantatoribus, quæ idcirco illis non defuerunt. Unde & hoc Puritani argumentum risu dignum est. Ad 6. esse planè impudens mendacium Molinæi, quod Baronius & Bellarminus primorum Papatum epistolâ indefinitè rejecerint. Baronius an. Chr. 166. n. 1. duas epistolâs Pij 1. vocat planè aureas. Bellarminus has ipsas pro Romani Pontificis Primatu adducit Lib. 2. de Pontif. cap. 14. Plura loca ex prædictis epist. apud utrumque Cordinalem ostendit Forer loc. cit. p. 2. fol. 128. Ad 7. & ultimam probationem patebit ex Controversiâ sequenti §. VI. & VII. Aliquid etiam contra eandem mox dicemus.

XI. *Error Secundus.* Petrum non fuisse Romanum Episcopum, ideoque nullum illi in Romano Episcopatu successisse. Ita cum suis adherentibus Tobias Wagner in censura motivorum Doct. Besoldi à fol. 200. Probat præcipuè ex eo, quod Patres, quos Besoldus allegat, id non asserant, sed loquantur vel. 1. solum de fundatione Romanæ Ecclesiæ; in qua Petrus socium habuit Paulum, ideoque nihil peculiare. Vel 2. de Sede & Cathedra; & hæc alij etiam Apostoli alibi habuerunt. Vel 3. de successione Romanorum Episcoporum, Lini, Cleti, Clementis &c. in qua Petrus à Patribus non Episcopus, sed Fundator solum ponitur cum Paulo. Vel 4. de eminentia Romanæ Ecclesiæ; quæ sufficienter habetur ex duobus Apostolis Petro & Paulo ejus Fundatoribus. Vel 5. de prædicatione Evangelij Christi; quam itidem Romæ fecit Paulus. Vel denique 6. de materiali Ecclesia, quæ jam tempore Alerici splendide fuit ædificata Romæ. Confirmatur 1. Est contra vocationem Apostolorum fixam habere Sedem per 25. annos, cum in omnem terram à Christo mandati fuerint. 2. Petrus non alio modo fuit Romæ Episcopus, quam Antiochiæ. Sed Antiochiæ non fuit Episcopus Monarchicus. Ergo nec Romæ. 3. Si quis Petro Romæ successisset in regimine totius Ecclesiæ, eligi debuisset à tota Ecclesia; etenim particulares Ecclesiæ non possunt alijs Caput imponere, in quas nullam jurisdictionem habent; sicuti populus Gallicus non potest eligere Regem Hispaniarum. Sed nullus eorum, qui numerantur inter Pontifices, fuit à tota Ecclesia electus, sed tantum à Clero Romano. Ergo nullus legitime successit Petro in Regimine universæ Ecclesiæ.

XII. *Error iste est cæci planè Tobiaë Wagneri qui tamen inter talpas hæreticos sibi oculatus videtur, ideoque ausus fuit sibi sumere refutanda motiva Fidei Catholicæ, quibus motus ad Roma-*

nam Ecclesiam se convertit Christophorus Besoldus Jurium Doctor, & vir celeberrimus. Sed ad propositum, Petrum Romanum fuisse Episcopum, Antiqui Patres abunde testantur. Nam 1. nominant illum *Episcopum Romæ*. 2. attribuit ipsi ibidem *Cathedram Episcopalem*. 3. Seriem Romanorum Episcoporum ab ipso numerare incipiunt & in primo eum loco ponunt. 4. scribunt *Romæ ipsum mortuum fuisse & quidem Episcopum*. Petrus Apostolus, inquit Eusebius Casariensis in Chronico An. Christi 44. *Natione Galilæus, Christianorum Pontifex primus, cum primum Antiochenam Ecclesiam fundasset, Romam profectus, ubi Evangelium prædicans viginti quinq. annis ejusdem Urbis Episcopus perseverat.* Et quamvis prima verba (natione Galilæus & Christianorum primus Pontifex) non in omnibus exemplaribus reperiantur, atque idcirco etiam à Baronio An. Christi 44. omittantur, reliqua tamen apud omnes indubitata sunt, & ad propositum nostrum unice faciunt; quia non jam de Primatu Petri, quem supra luculenter probavimus, sed de ejusdem Episcopatu agitur, qui in terminis asseritur. Et certè hæc Patrum testimonia æquè perspicua sunt, ac quando de Julio Cæsare scribitur, quod fuerit Imperator Romanus, Cæsarem thionum Romæ habuerit, primus inter Romanos Imperatores extiterit, Romæ tanquam Impetator mortuus & occisus fuerit. Unde apparet, Adversarios veritatem luce clariorem obscurare velle.

XIII. *Respon. 1.* ad probationem. Patres aperti & solidius stare pro doctrina nostrâ, quam ut tam facile in alienum sensum detorqueri se patientur, nihilque aliud sunt omnes allatæ interpretationes, quam inania effugia. Ad 1. dicimus, Paulum fuisse quidem Fundatorem Ecclesiæ Romanæ; at non æquè primum ac præcipuum, sicuti fuit Petrus; cujus primatus antè jam probatus facit, ut proinde similes locutiones Patrum, quibus utrumque Petrum & Paulum Ecclesiæ Romanæ Fundatores & Episcopos asserunt, pro subjecta semper materia sint intelligendæ, cum Fundatio & Episcopatus Petri in Romana Ecclesia longè aliter se habeat, ac Pauli; ille enim prædictæ Ecclesiæ primus ac præcipuus fuit Fundator & Episcopus: iste verò solum Petri confundator & Coadjutor, eiq; subordinatus, ut supra jam diximus. Alioquin, nisi hujusmodi diversitas pro subjecta materia attendatur, cum non solum Christus, sed etiam Apostoli 1. Cor. 3. v. 10. fundamenta Ecclesiæ dicantur, admittendum erit, non aliter Christum, quam ipsos Apostolos esse fundamentum Ecclesiæ, quod utique absurdum est. Ad 2. non negari hoc, sed alibi jam probatum supponitur, Petro à Christo concessum fuisse Principatum, vi cujus omnes Ecclesiæ ab alijs quibuscunque erectæ ipsi sunt subordinatæ, atque ab ejusdem suprema potestate dependent. Ad 3. quando Linus, Cletus, & sequentes Rom. Pontifices dicuntur Successores Petri, hunc ipsum in numero Episcoporum Romanorum includi, sicuti Julius Cæsar intra seriem successorum in Imperio continetur; Linus autem dicitur secundus, aut, quod idem est, primus à Petro, sicut Augustus Imperator secundus, aut primus à Julio Cæsare fuit. Ad 4. SS. Patres apertis verbis attribuere D. Petro Episcopalem Sedem & Cathedram. Ergo Episcopus fuerit, oportet. Ex quo eminentia Ecclesiæ Romanæ supra omnes alias surrexit. Ad 5. non esse dubium, quin Petrus Romæ prædicaverit, sed simul

simul etiam in eadem Urbe Roma Cathedram Episcopalem collocaverit, ut affirmant expressè Patres. Ad 6. denique, Petrum longè ante Romam fuisse, quàm ullum ædificatum esset templum. & non quomodocumque & indeterminate Episcopum ibidem vixisse, sicuti Judæ Apostolatus vocatur Episcopus Pfal. 108. v. 8. sed proprie & determinate. Nam in Roma, inquit Epiphanius hæresi 27. fuerunt primi Petrus & Paulus Apostoli, idem & Episcopi, deinde Linus, deinde Cletus, deinde Clemens, &c.

XIV. Respond. 2. ad 1. confirmationem. Apostolos fuisse quidem à Christo in univèrsum mundum amandatos, non tamen, ut singuli ubiq; prædicarent Evangelium, utq; omnes simul fidem per univèrsum orbem propagarent; Unde inter se divisionem Provinciarum fecere atq; in diversa loca discessere: at verò non ita ex uno loco in alterum properarunt, ut inde incredibile fieret, Petrum 27. annis Romæ perstitisse ejus Urbis Episcopum; quantumvis non requiratur ad Episcopum loci proprium, ut in eodem semper loco resideat, cum absentiam suam per Vicarium supplere possit, sicuti ex Romanis Pontificibus Clemens V. Johannes XX. Benedictus XII. Clemens VI. Innocentius VI. Urbanus V. in Gallia manserunt, & tamen Romani Pontifices extiterunt, cum Ecclesiæ Romanæ verè præfuerint, & Romæ per Vicarios suos rexerint. Ad 2. certissimum esse, Petrum Antiochiæ quoq; Episcopum fuisse; sed non perinde Ecclesiæ Antiochenæ, ac Romanæ Primatum suum annexuisse. Fuit igitur proprius Antiochiæ & Romæ Episcopus, sed Episcopatum Antiochenum tanquam privatum reliquit Evodio, Romanum verò tanquam univèrsalem possedit, Et ut talem omnibus Successoribus concessit post vitam & martyrium suum. Ad 3. commodius infra respondebimus, ubi ex instituto de Electione Papæ agemus.

*****

CONTROVERSIÆ XXVI.

AN OMNES SUMMI PONTIFICES DEBEANT ESSE ROMANI,

Conspicua hic se offert quæstio, in qua nec inter Catholicos Doctores convenit. Utrum conjunctio Papatûs & Supremæ Jurisdictionis cum Episcopatu Romano sit ex voluntate Christi, adeoque de jure divino: an solum ex voluntate D. Petri, cujus arbitrio ac potestate fuerit relictum à Christo, cui veli Episcopatu dignitatem illam supremam annexere? Si primum, non potest fieri mutatio: Si alterum, potest fieri à quolibet Papa, cum singuli tantam habeant potestatem, quantum habuit Petrus.

*****

PARS PRIOR

DOCTRINÆ CATHOLICORUM.

I. **D**octrina Prima. Sanctus Petrus præter univèrsalem gubernationem totius Eccle-

siæ peculiarem curam habuit Urbis Romæ, cujus loci proprius fuit Episcopus, & in ea per Crucis Martyrium Domino Spiritum reddidit. Hujus doctrinæ veritas, inquit, Card. Bellarminus Lib. 2. de sum. Pontif. cap. 1. ultra mille quingentos annos constantissimè à toto orbe terrarum credita fuit, & eam docet Historia Ecclesiastica; unde accepimus, Petrum post mortem Christi quinque annis permansisse in Judæa: inde in Syriam fuisse profectum, & Antiochiæ Sedem collocasse per septem circiter annos: hinc Romam abiisse An. Christi quadragésimo quarto, & ibi annos viginti quinque sedisse, subinde tamen excurrando Jerosolymam, & in alias Provincias: tandem An. Christi 69. Romæ Martyrio coronatum fuisse, ut pluribus Patrum testimonijis probant Sanderus in præstanti Opere suo de visibili Monarchia Ecclesiæ Lib. 6. cap. 10. & alij in superiori Controversia relati, ubi etiam doctrinam hanc jam dedimus & autoritate ac ratione stabilivimus.

II. Hæc autem translatio Sedis Pontificæ ex Judæa Romam divino instinctu facta videtur duabus ex causis. Prima, Ut indicaret Christus, se desertis Judæis incredulis ad Gentem migrare, quarum Caput erat Roma, sicut prædixerat Matth. 23. v. 38. *Ecco relinquetur vobis domus vestra deserta.* Et Matth. 8. v. 11. *dico autem vobis, quod multi ab Oriente & occidente venient, & recumbent cum Abraham Isaac & Jacob in Regno Cælorum: Filij autem regni ejicientur in tenebras exteriores;* quod fufius declaravit per parabolum hospitum Luc. 16. v. 16. Ubi cum hospites invitati nolent comparere, Mendici ex plateis collecti fuerunt. Alteram causam indicat D. Leo Serm. de SS. Apostolis Petro & Paulo, quod ex Urbe Romana Capite totius Mundi fides Catholica facilius spargeretur; sic enim ait: *Petrus Princeps Apostolici Ordinis ad arcem Romani destinatus Imperij, ut Lux veritatis, que in omnium Gentium revelabatur salutem, efficacius se ab ipso Capite per totum mundi corpus diffunderet, cujus enim Nationis homines in hac tunc Urbe non essent? aut que usquam Gentes ignorarent, que Roma didicisset?*

III. *Doctrina Secunda.* Quotquot hætenus in Pontificatu successerunt Petro, omnes fuerunt Romani Pontifices. Constat ex Chronologia Card. Bellarmini & Tabulis chronographicis P. Jacobi Gualteri, qui de anno in annum describunt seriem Pontificum, nec ostendi ullus potest, qui non fuerit Episcopus Romanus; imò ex 243. nec fuit unquam, qui se Petri Successorem ullo modo asserverit, præter Romanum & Antiochenum Episcopos. Sed Antiochenus non successit Petro in Pontificatu totius Ecclesiæ. Ergo Romanus.

IV. Porro Successionem istam Romani Pontificis in Ecclesiastica Hierarchia Card. Bellarminus magnâ eruditionis copiâ & soliditate doctrinæ Lib. 2. de sum. Pontif. cap. 13. confirmat. Nempe 1. ex Concilij generalibus Nicæno. Constantinopolitano, Ephesino, Chalcedonensi &c. 2. ex testimonijis 12. Summorum Pontificum sanctitate & doctrinâ è primis sæculis illustrium. 3. ex tredecim veterum Græcorum: & 4. ex totidem antiquorum Latinorum Patrum consensu, qui omnes non fuerunt summi Pontifices 5. ex Origine & Antiquitate hujus Primatus, cum reverâ ejus initium usque ad Christum & S. Petrum inveniri nullum queat. 6. ex Autoritate, quam semper exercuerunt veteres Pontifices in Episcopos cæteros; siquidem legimus à Pontificibus Romanis Episco-

pos in